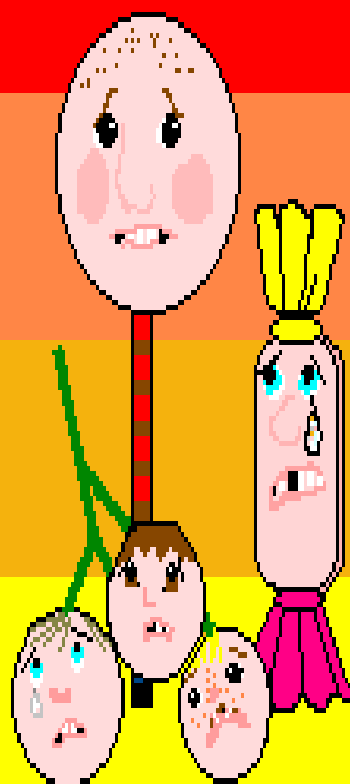

PetraLouise Muris

SNOEPLAND

® Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Een gratis schoolreisje.
7	2 Snoepland.
10	3 Slaapsnoep.
14	4 Waar is iedereen?
18	5 Een pratend snoepje.
22	6 Juf Yasmina's idee.
29	7 Daar gaat Gluipievos.
31	8 Snoep, snoep en nog er eens snoep.
34	9 De machine slaat op tilt.
38	10 Naar huis.

HOOFDSTUK 1 EEN GRATIS SCHOOLREISJE.

Meester Jos eet zijn boterham en leest ondertussen de krant. Hij ontdekt een prachtige advertentie.

‘Moet je kijken, juf Yasmina! Ik heb hier een advertentie van een tandarts. Hij kijkt gratis de gebitten van de kinderen na en daarna mogen zij op een gratis schoolreis, leuk hè? De kinderen mogen naar Snoepland, dat is vast een recreatiepark zoals Duinrell of de Efteling of een soort Bobbejaanland. Ik scheur de advertentie uit de krant, dan bespreken wij het met de directeur. Het zou best leuk zijn als onze klassen een gratis dagje uit mogen.’

Juf Yasmina kijkt ook naar de advertentie, zij kan niet geloven dat alles gratis is. Zij denkt dat er een addertje onder het gras zit.

‘Jij moet niet alles geloven wat je leest Jos, wij zullen heus wel ergens voor moeten betalen. Het zou wel leuk voor de kinderen zijn.’ Zij grabbelt in een plastic zak en steekt een toffee in haar mond. Zij kauwt er smakelijk op.

Meester Jos loopt naar de computer in de aula die aangesloten is op internet. Hij tikt de naam in die in de advertentie staat. Er verschijnt een mooie kleurrijke site met een foto van de tandarts.

‘Hij heeft wel een gemeen koppie met sluwe kleine oogjes,’ lacht meester Jos: ‘ha, ha’ die man trekt zeker graag kiesjes. Het wil dus niet zeggen dat het ook een gemene man is. Misschien is hij wel aardig.’ Hij print de site af en loopt ermee naar de directeur.

Meester Jos klopt op de deur. 'Meneer Borderwijk, bent u daar?'

De directeur roept: 'kom maar binnen Jos!'

'Ik heb zoiets moois gevonden, moet u zien!'

Meester Jos geeft hem de site te lezen.

'Dat zou leuk zijn!' reageert de directeur als hij vluchtig de site leest.

'Gratis en voor niks,' zegt meester Jos enthousiast:

'ze moeten eerst op een tandartsbezoek. Dat onderzoek is ook gratis.'

De directeur vraagt: 'waar is dat pretpark eigenlijk? Ik heb er nooit over gehoord. Het staat niet op deze site. O, ik zie een telefoonnummer, laat ik dat bellen. Ga zitten Jos.'

Hij toetst het telefoonnummer.

'Met tandarts Glupievos.'

'Goedemiddag meneer Glupievos, u spreekt met meneer Borderwijk van de Stadhouderschool.

Ik vind het erg leuk dat u reisjes organiseert, kunt u mij ook vertellen waar dat pretpark is? Wij moeten namelijk bussen regelen.'

'Nee meneer Borderwijk, alle kinderen worden met bussen gehaald. Zij moeten eerst hun gebit laten onderzoeken en daarna gaan ze naar het park.

U hoeft niets te regelen.

Zegt u maar wanneer zij op controle komen en om hoeveel kinderen het gaat.'

Ik weet nog niet of alle klassen mee willen doen.

Geldt uw aanbod het hele jaar?'

'Alleen in juni, dan is het weer gunstig.'

'Dank u voor deze informatie, u hoort nog van ons. Dag meneer Glupievos.' 'Dag meneer Borderwijk.'

Meneer Borderwijk legt zijn telefoon neer.
'U heeft vergeten te vragen waar dat park is,' zegt meester Jos: 'dat moeten wij toch ook weten?'
'Je hebt gelijk, ik doe dat nog wel. We gaan eerst plannen maken.'

Er gaat een tijd voorbij. Het is midden in de winter als er een brief op de schoolmat valt. Het is een brief van de tandarts. Alle kinderen uit alle klassen moeten in mei hun tanden laten controleren. Als het zover is gaan alle kinderen in bussen naar de tandarts. Tandarts Glupievos is erg vriendelijk al ziet hij er niet naar uit.

Als de kinderen weer terug op school zijn, zegt de directeur: 'niet ieder kind mag mee op de schoolreis, jullie ouders krijgen een brief waarom.'

Eindelijk is het juni. Voor de school staan twee bussen. Niet iedereen gaat mee er mogen alleen kinderen mee met een slecht gebit. De kinderen stappen in de bussen. Zij zijn dolblij dat zij op schoolreis gaan terwijl de anderen op school moeten blijven. De kinderen worden door hun ouders uitgezwaaid. 'Dag mama, dag papa tot kijk!' roepen zij. De bus rijdt de straat uit. De kinderen zingen. 'Waar is dat park?' vraagt juf Yasmina.

'In het buitenland, het is hier een eind vandaan, het is een verrassing. Het park ligt boven op een hoge berg, op sommige plaatsen ligt zelfs nog sneeuw.' De bus gaat de snelweg op. Hij rijdt en rijdt en rijdt. De kinderen worden moe van het zingen, ze zeuren: 'wanneer zijn we er nou?' De bus is er nog lang niet. Zij krijgen trek in een boterham en willen ook wat drinken. De juf kijkt op haar horloge. Het is zeven uur. Het is avond. Zij ziet dat de kinderen moe zijn. Zij zijn moe van het zitten. 'Zijn wij er bijna, meneer?' vraagt zij aan de buschauffeur.

'Hier moet ik de weg af. Daar in de verte is

Snoepland. Meneer Glupievos, de eigenaar van Snoepland staat bij de poort om jullie welkom te heten. Kijk, daar staat hij. Zien jullie hem zwaaien kinderen?'

De kinderen zijn nieuwsgierig naar het pretpark. Zij staan allemaal op om al iets te kunnen zien.

De bussen stoppen voor Snoepland.

Er is geen kassa waar men kaartjes kan kopen. Alleen de tandarts wacht onder

de poort van het pretpark. 'Welkom.' zegt hij.

HOOFDSTUK 2 SNOEPLAND.

Niemand heeft ook maar het enige besef dat de tandarts een hekel heeft aan kinderen met rotte tanden of kiezen.

‘Kom maar kindertjes, welkom in snoepland,’ grijnst hij: ‘het begint hier onder de poort. Zien jullie al die snoepjes in de muur? Die mogen jullie er uit peuteren en opsmullen.’

De kinderen hebben eigenlijk trek in patat en appelmoes, maar snoep vult ook de maag. Zij peuteren allemaal hebberig in de muur en zuigen op de overheerlijke zuurtjes.

‘Hoe is jullie gebit?’ vraagt tandarts Glupievos aan de juf en de meester.

‘Ik geloof wel goed.’ zegt juf Yasmina.

‘Mag ik dan jullie gebitten zien? Ik ben zo nieuwsgierig!’

Juf Yasmina doet haar mond wijd open zodat de tandarts in haar mond kan kijken.

‘O, o, ik mis wat kiezen en ik zie ook gaatjes. Mag ik nou uw gebit zien meneer?’

Meester Jos doet ook zijn mond open.

‘Heeft u al een kunstgebit? Hoe komt dat? Heeft u teveel gesnoept?’

‘Nee hoor.’ jukt meester Jos.

‘Wees maar niet bang juf,’ zegt Glupievos: ‘ik zal niets in uw mond doen. Kom dan gaan wij het park in.’

‘Maar hier is helemaal geen pretpark, dit is alleen maar kale grond. Dit is niet eens goed genoeg om koeien te laten grazen.’ schrikt juf Yasmina.

Alle kinderen kijken teleurgesteld.

‘Is dit soms een grap,’ zegt meester Jos boos: ‘kijk naar die kinderen, sommige huilen zelfs.’
‘Dat zal wel van de kiespijn zijn.’ zegt Glupievos droog. Jullie kijken verkeerd! Achter die struiken begint de pret. Kom kindertjes ik loop met jullie mee.’

‘Ik zie daar twee rokende pijpen,’ merkt juf Yasmina op: ‘is daar verderop een fabriek?’

‘Ja, dat is de snoepfabriek, daar worden alle mogelijke soorten snoepjes gemaakt. Net zo mooi als de mensenrassen op de wereld.’

‘Mensenrassen?’

‘Ja, witte, zwarte en bruine in vele tinten, rode en gele en roze. Natuurlijk gooit men ook andere kleurstoffen in de snoepjes. Alle kleuren van bijvoorbeeld die kleurige kleding van de kindertjes.’

‘Mm, ik begrijp het, het zijn kleurrijke snoepjes.’

Het is nog een aardig stuk stappen eer ze achter de struiken zijn. ‘Joepie,’ gillen alle kinderen.

Draaimolens en een achtbaan, race – auto’s en paarden. Bij de draaimolens staan karren vol snoep en cola, allemaal voor het grijpen.

‘Alles is gratis,’ grijnst de tandarts: ‘eet en drink zoveel jullie willen. Vanavond gaat het park om elf uur dicht. Dan kom ik jullie halen want jullie blijven ook slapen.’

‘Joepie!’ gillen de kinderen en rennen alle kanten op. Ze spelen en ze lachen, zij snoepen tot zij niet meer kunnen.

Ondertussen neemt de tandarts meester Jos en juf Yasmina mee naar een restaurant. Zij krijgen eten bij kaarslicht, zij vinden het heel gezellig.

‘Moeten wij niet op de kinderen letten?’ vraagt Yasmina aan Jos. Glupievos zegt: ‘op de kinderen wordt gelet, eet en drink maar op jullie gemak. Voor jullie kinderen wordt gezorgd.’

Hij kijkt vol genoegen hoe de meester en de juf hun bordjes leegeten. ‘Willen jullie een wijntje? Misschien willen jullie ijs of wat denken jullie van bonbons?’

‘Ik lust wel bonbons.’ lacht juf Yasmina.

‘Dat dacht ik al, ik heb op alles gerekend. Hier eet je buikje vol, snoep maar meisje.’

‘Wilt u soms nieuwe patiënten?’ lacht Yasmina.

‘Nee hoor,’ grinnikt de tandarts: ‘blijf maar bij jouw eigen tandarts.’

‘We gaan naar de kinderen kijken.’ zucht Yasmina. Zij is volgegeten en verlangt naar nachtrust. Meester Jos is ook moe hij geeuwt: ‘waar logeren wij vannacht?’

‘Boven, gewoon boven. Boven vinden jullie alles wat je nodig hebt.’ antwoord tandarts Glupievos.

‘En onze kindertjes? Waar slapen die?’

‘Achter op dit terrein staat een groot gebouw,’ grinnikt de tandarts: ‘daar slapen de kinderen. Zij hebben begeleiding, jullie hoeven je dus geen zorgen te maken. Ga gerust naar bed als je daar behoefte toe hebt. Dan ben je morgen heerlijk uitgerust.’

‘O ja,’ lacht juf Yasmina: ‘heerlijk, ik neem eerst een warm bad en dan ga ik mijn bed in.’

‘Goed zo!’ lacht de tandarts: ‘gaat u ook al slapen meneer?’

‘Nee ik luister graag naar muziek, ik blijf hier nog even zitten.’

‘Natuurlijk! Dag meneer, ik moet even weg. Tot morgen.’

HOOFDSTUK 3 SLAAPSNOEP.

De tandarts loopt het restaurant uit.

‘Ding, dong,’ attentie alstublieft. Dit park gaat sluiten. Ga zo snel mogelijk naar het slaapgebouw.’

‘Jammer!’ roepen de kinderen: ‘het was net zo leuk!’

‘Krr, krr!’ Er sluiten automatisch grote hekken om

het speelterrein. ‘Luister goed kinderen,’ zegt

tandarts

Glupievos: ‘jullie gaan naar dat grote gebouw, daar overnachten jullie. Loop maar mee. Jullie krijgen een laatste snoepje voor jullie je

tanden gaan poetsen. Zuig er goed op.’

Hij deelt alle snoepjes uit en begeleidt de kinderen

naar de wasbakken. ‘Als jullie je snoepjes hebben

doorgeslikt gaan jullie je wassen en je tanden

poetsen. Daarna moeten jullie meteen gaan slapen.’

Als de kinderen hun snoepje ophebben, krijgen ze

vreselijke slaap. Het wassen en het tandenpoetsen

verloopt trager en trager. Zij halen de slaapzaal niet

eens, zij vallen één voor één om.

Zij weten niet dat zij in gevaar zijn.

Tandarts Glupievos haalt grote jute zakken uit de kast. Het zijn er minstens tachtig.

Hij legt de stapel zakken op de vloer in de

badkamer.

Grinnikend loopt hij naar één van de slapende

kinderen. Hij tilt het kind op en stopt het in de zak alsof het een zoet gebakken broodje is. Daarna sleept hij de zak naar de snoepfabrieksruimte. Hij tilt de zak op de tafel en roept: 'zo, dit is nummer één! Ik heb er nog veel meer! Dit zullen kleurrijke snoepjes

worden, ik word nog eens rijk. Ha, ha, ha! Dit park was een goed ideeetje van mij. Eens even kijken, doet mijn machine het nog. Zo, eventjes aan zetten.

'Brom, brombrommm, tj, tj, brom tj brom tj.'

De grote machine is gestart, hij stampert en trilt.

De tandarts leegt de zak en legt het kind in de machine.

Het kind weet niets, het slaapt.

'Tj, brom, tj brom, tj brom,' doet de machine.

Aan de achterkant komt er een toffeeetje uit.

Dan doet hij het in een andere machine, er wordt een kleurrijk papiertje omgevouwen.

'Ha, ha, ha, nu ben jij een snoepje kindje met je rotte tandjes!

Gelukkig heb ik nog meer kindertjes.

Van één toffee word ik niet rijk!

Ik moet jullie vannacht nog verwerken want morgen komen nog meer onnozele rotte tandjes.

Nu moet ik mij ook nog ontdoen van die meester en die juf. Dat is zwaarder werk.'

Als hij alle kinderen in snoep heeft veranderd loopt hij naar het restaurant.

'Ze slapen, goed zo! grinnikt hij in zich zelf.

Hij graait een steekkar en een doos uit de kast en sluipt ermee de kamer in van meester Jos.

Die snurkt, hij droomt van mooie meisjes.

Voorzichtig raakt tandarts Glupievos hem aan.

'Slaapt hij diep genoeg? Dan kan hij mee.'

Hij schuift hem van het bed af zo de grote doos in.

Meester Jos droomt verder. Hij merkt niet eens dat hij over het grote veld naar de fabriek wordt gereden.

De grote machine draait nog steeds van 'tj, brom, tj, brom.'

'Hier is nog eentje, machientje doe je best!

Maak hier maar een mooie grote lolly van.'

Als meester Jos in een lolly is veranderd wil tandarts Glupievos, juf Yasmina halen.

Hij rent over het terrein om zo vlug mogelijk bij het restaurant te zijn.

Zijn steekwagen en de doos sleept hij de trap op.

Hijgend zet hij die tegen een deur in de gang.

Heel stilletjes doet hij de deur open van juf

Yasmina's slaapkamer.

'Wat komt u' doen? ik schrik mij een hoedje!' zegt ze geschrokken.

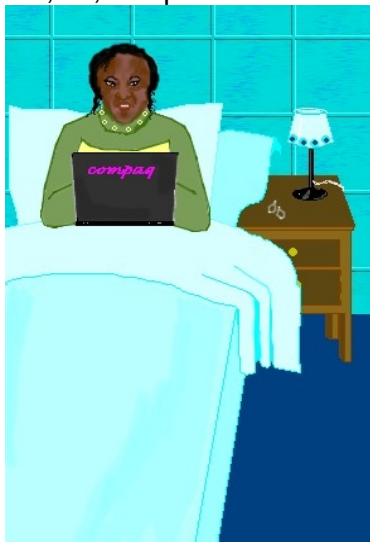
'Slaapt u nog niet?'

'U ook niet,' merkt Yasmina op: 'ik slaap niet snel in.

Ik heb mijn laptop meegenomen, ik chat met mijn vriendinnen, dan gaat de nacht wat sneller.'

De tandarts trekt haar deur weer dicht en staart vertwijfelt voor zich uit.

'Ze, ze, slaapt niet! Wat doe ik nu!'

Yasmina chat met haar vriendin: 'zojuist liep dat gluiperige tandartsje mijn slaapkamer binnen. Hij is alweer weg. Hij zag zeker dat het licht nog aan was.'

'Ha, ha,' krijgt zij als antwoord: 'is die man knap?'

'Nee zeg, heb jij wel eens een verrotte peer gezien? Zo ziet hij eruit.'

Hij heeft een gemeen gezicht maar hij is wel aardig. Morgen komen we weer terug. Onze kindertjes hebben een leuke dag gehad al werd het wel laat.' Yasmina chat en chat, zij heeft helemaal geen slaap.

Ondertussen staat tandarts Glupievos nog steeds op de gang.

'Wat moet ik doen, wat moet ik doen. Straks gaat zij niet slapen en komt zij erachter dat de kinderen weg zijn. Ik kan natuurlijk zeggen dat die meester is gaan wandelen met de kinderen. Hij kan met zijn hele club van een berg zijn gevallen. Nee, dan gaat men naar hen zoeken. Die juf mag dit terrein niet verlaten!'

HOOFDSTUK 4 WAAR IS IEDEREEN?

'O jee, morgen komen er andere kinderen, alles loopt in de soep.'

Hij wordt er zenuwachtig van en laat zich op de grond zakken.

Hij wacht voor Yasmina's deur totdat zij eindelijk in slaap valt. Dan kan zij mee, want de tandarts wil een kaneelstok van haar maken.

Tandarts Glupievos is per ongeluk in de gang in slaap gevallen.

Yasmina doet haar deur open, zij hoort gesnurk achter haar deur.

'Wat is dat! Die gekke man is hier in slaap gevallen en wat snurkt hij. Wat maakt die een lawaai zeg! Nou dit is niet normaal! Hoe, hoe, meneer Glupievos, wakker worden, u moet naar uw bedje!'

De tandarts blijft snurken, hij praat hardop in zijn droom.

'Kinderen met jullie rotte tanden, kom maar mee. Jullie moeten snoep worden. Ik word rijk van jullie.'
Yasmina kijkt op haar polshorloge: 'jeetje het is al vijf uur, ik kan nog maar twee uur slapen. Moet ik die man hier laten liggen? Zal ik Jos wakker maken?'

Zij tikt op de slaapkamerdeur van meester Jos.

'Hoe, hoe, Jos? Jij moet mij even helpen!

We moeten de tandarts naar zijn bedje brengen, die ligt hier languit in de gang!'

Ze loopt zijn kamer binnen en kijkt naar zijn bed.
'Meester Jos ligt er niet in,' denkt zij: 'hij is zeker naar het toilet, of hij is beneden.'

Zij loopt naar het toilet, de deur is niet afgesloten.
'Misschien is hij ziek geworden, ik doe de deur open.' denkt zij. Zij trekt de wc deur open.

'Ook niet, dan is hij beneden.'

Zij loopt zachtjes de trap af.

Beneden is het schemerig en leeg.

'Zou hij buiten zijn? Misschien is hij bij de kinderen.'

Met haar pyjama nog aan loopt zij naar buiten.

'Br, wat is het fris.' klappertand zij.

Zij loopt naar de poort van het park, er staat een hek voor.

Zij trekt aan het hek maar dat zit op slot.

'Ik loop wel even naar dat grote gebouw, dan kijk ik meteen naar mijn kindertjes.'

Juf Yasmina rent over het veld naar het grote gebouw. Als zij binnen is zoekt zij de slaapzalen.

'Dit is het washok. Wat zit er achter die deur?

O grutten, dit is de snoepfabriek, ben ik hier wel goed? Stond er dan nog een ander gebouw?

Misschien ligt hier nog snoep, ik lust wel een lekker snoepje. Afblijven juf Yasmina,' zegt zij in zichzelf:

'dat is slecht voor je kiezen. Ik ga maar weer naar buiten, ik ben in een verkeerd gebouw.'

Zij rent het gebouw uit en kijkt buiten verdwaasd om zich heen.

'Hè? Waar is iedereen?'

Dan loopt zij de snoepfabriek weer in.

'Ik heb een deur gemist, zij moeten hier dus ergens zijn.'

Zij kijkt achter elke deur. Behalve grote vrachtwagens met dozen snoep, vind zij geen van de kinderen, ook meester Jos niet. Verbaasd loopt zij de snoepfabriek door.

‘Waar zijn ze, waar is iedereen!’ schreeuwt zij uit.

‘Ik ben hier, kom maar liefje!’

Tandarts Glupievos staat ineens achter haar met een grote jute zak. Hij rent op haar af.

Juf Yasmina gilt: ‘ga weg griezel!’

Zij rent als een dolle het grote gebouw uit.

De tandarts rent achter haar aan, maar Yasmina rent sneller.

‘Waar moet ik naar toe, waar moet ik naartoe? Naar het restaurant?’

Zij rent er heen en gilt: ‘Jos, Jos, help, help!’

De tandarts is vlak bij haar, hij krijst: ‘ik moet je hebben, ga de zak in! Jos is er niet, hij wandelt ergens met die rotte tanden van jullie!’

Juf Yasmina gilt: ‘ga weg engerd!’ Zij rent naar de uitgang en klautert over het hek. Als zij aan de andere kant staat jammert ze: ‘is dit een boze droom? Waar zijn de kinderen!’ Zij ziet dat de tandarts het hek niet open wil doen, hij loopt weg. Vertwijfelt staat zij buiten het park.

Zij heeft haar pyjama nog aan en rilt van de kou en de opwinding.

‘Waar zijn mijn kindertjes en waar is meester Jos!’

Zij besluit om iemand te gaan zoeken die haar misschien helpen kan. Zij rent over de lange weg in de hoop iemand tegen te komen. Dan hoort zij een motorgeluid. Het komt dichterbij.

‘Brom, brom, brom!’ Als zij achterom kijkt ziet zij een grote truck met oplegger.

Het is een vrachtwagen van de snoepfabriek maar dat ziet zij niet. Zij zwaait en schreeuwt: ‘stoppen, stoppen!’

De grote truck rijdt langzamer en komt tot stilstand.

Dan gaat de portierdeur krakend open.

‘Stap in liefje, het wordt tijd dat jij een snoepje wordt net als die rotte tandjes allemaal!’ grinnikt

Glupievos.

Yasmina rent weg.

De tandarts springt de truck uit en rent haar achterna.

‘Help, help, lelijke perenkop!’ gilt Yasmina, maar het is te laat, zij wordt gegrepen.

De tandarts propt een slaapsnoepje in haar mond en laat het haar inslikken.

Yasmina valt meteen in slaap waarop Glupievos haar in een zak stopt.

De grote truck rijdt over de snelweg.

De snoepjes zijn op weg naar de groothandel daarna worden zij aan kleine winkeliers en supermarkten verkocht.

HOOFDSTUK 5 EEN PRATEND SNOEPJE.

Uren later wordt Yasmina in de snoepfabriek wakker. Zij ligt met zak en al in de grote snoepmachine. De machine is niet opgestart. Dat is een geluk voor haar, anders was zij allang in een snoepje veranderd.

Zij probeert zich te bevrijden, dat duurt een tijdje. Uiteindelijk lukt het haar uit te zak te komen en uit de machine te stappen.

‘Is die man gek geworden? Ik moet de politie waarschuwen.’

Zij kijkt om zich heen maar ontdekt geen telefoon.

Zij ziet wel een snoepje op de grond liggen.

Het is in een keurig papiertje verpakt.

Yasmina heeft honger en wikkelt het papiertje van het snoepje. Zij doet haar mond open om het snoepje naar binnen te laten rollen.

Haar tanden en kiezen worden zichtbaar.

Haar tong ligt omgekruld achter haar ondergebit als een boze wolf te wachten op het snoepje.

Dan hoort zij plots een stemmetje.

‘Nee, juf Yasmina, ik ben Mark, ik ben in een snoepje veranderd. Eet mij alstublieft niet op.’

Juf Yasmina houdt het snoepje voor haar ogen.

‘Nee toch!’

‘Ziet u wel, ik ben Mark. Hoe moet ik nu weer gewoon worden?’

‘Wel alle kauwgomballen, arme Mark!’

Juf Yasmina wikkelt het papiertje om het blote snoepje en stopt het in haar zak.

Als zij het gebouw uitkomt, komen er wel honderd andere kinderen het park binnen. Zij ziet dat Glupievos hen naar de draaimolens brengt.

Zo vlug zij kan, rent zij weer naar binnen.
'Ik hoop dat jij goed in mijn zak zit Mark. Ik ga een truck pikken! Wij gaan er vandoor en lichten de politie in. Wat moet ik doen, wat moet ik doen. Ik kan hier niet tegen, ik ben erg zenuwachtig!' Yasmina staat in een enorme hal waar vier trucks met opleggers staan.
'Als ik zo'n ding maar aan de praat krijg. Ik heb nog nooit zo'n ding bestuurd. Wat een geluk, de contactsleutel zit erin. Ik hoop dat er genoeg brandstof in zit.'
Yasmina stapt in en start de zware wagen. Met een ontzaggelijk lawaai rijdt zij dwars door de roldeur de achterweg op.

Binnen een mum van tijd heeft zij de snelweg gevonden. Zij kijkt op de borden langs de snelweg. Zij weet eindelijk waar zij is. 'O grutten we zijn in Oostenrijk!' Gelukkig is Yasmina vaak naar Oostenrijk geweest. Zij zat dan wel naast haar man in de auto maar zij kent daar de wegen heel goed.
'Zit je nog goed Mark?' vraagt zij aan het snoepje. 'Ik kan niet meer zitten, ik hops zo'n beetje in uw zak.'
'Arme Mark! Hé, ik zie daar politie langs de weg. Ik rij daar heen.'
Yasmina stuurt de grote truck naar de kant van de weg. Zij stapt uit en rent op de politieagenten af. Zij vertelt wat zij heeft meegemaakt en laat Mark zien. Zij vraagt of zij langs het pretpark gaan om te kijken of de andere kinderen geen gevaar lopen.

Dan holt zij weer naar de grote truck en gaat dan richting Nederland.

Eindelijk na uren komt Yasmina haar eigen straat inrijden. Zij belt aan. Haar man Oscar opent de deur. Hij is verbaasd dat Yasmina alleen een pyjama aan heeft. Als Yasmina vertelt wat er gebeurd is en Mark laat zien, schrikt haar man enorm.

‘Hoe moet hij weer gewoon worden?’ vraagt hij.

‘Ik weet het niet. Ik weet ook niet waar meester Jos en de kinderen zijn.’

‘Hoe ben je dan thuisgekomen zonder geld met alleen jouw pyjama aan?’

‘Ik heb een auto uit de snoepfabriek meegenomen.’

‘Maar dat is het! Die gemenerik heeft alle snoepjes naar een groothandel gebracht.

Van daaruit verdwijnen die de winkels in.’

Hij kijkt op zijn polshorloge.

‘Doe gauw wat anders aan en schoenen alsjeblieft.

We moeten onmiddellijk weg! Neem Mark mee, stop hem in je schoudertas.’

Yasmina doet snel een jurk aan, stapt in haar sportschoenen en doet Mark in haar tas.

‘Ik zie er niet uit.’ zegt zij als zij naar haar spiegelbeeld kijkt.

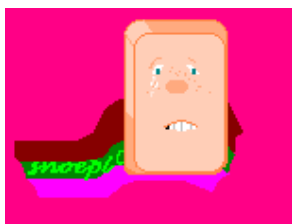
‘Geen tijd, Yasmina, hup’ pak je tas en ga de auto in!’

Binnen tien minuten parkeert Oscar zijn auto bij het politiebureau. Hij vertelt binnen Yasmina’s verhaal en laat Mark zien, die zegt: ‘alleen kinderen met rotte tandjes zijn snoep geworden, anderen mochten niet naar het pretpark. Blijf ik nu voor altijd een snoepje?’

‘Willen jullie alsjeblieft nog even hier blijven?’ zegt de persvoorlichter van de politie.

Op dit ogenblik bellen we met de Oostenrijkse politie, die tandarts moet meteen gearresteerd worden! Wij moeten dit nieuws meteen bekend maken. Daarom komen jullie in het NOS journaal, het wordt een live uitzending. Mark moet goed in beeld komen. We zetten dit politienieuws ook op internet.

Het duurt niet lang voor er talloze verslaggevers van kranten en mensen van de tv in het politiebureau zijn. Zij willen maar één ding en dat is Mark zien. 'Hoe moet hij weer gewoon worden?' vraagt één van hen aan de persvoorlichter van de politie. 'Misschien kan dat niet meer.' zegt hij. Mark begint te huilen. 'Nee niet huilen Mark,' zegt Yasmina: 'je gaat anders plakken!'

Arme Mark!' roept iedereen: 'wat zielig voor die jongen hè?' 'O grutten, we vergeten nog wat! schreeuwt Yasmina plots. Zij wordt er bleek van.

'Wat dan?' vraagt iemand van de NOS. 'Alle snoepjes worden misschien al opgegeten!' Nu schrikt iedereen in het politiebureau. 'Onze snoepjes moeten gered worden! Er mag geen enkel snoepje meer opgepeuzeld worden! Elk papiertje moet van het snoepje om te controleren of het draaiende oogjes heeft.'

HOOFDSTUK 6 JUF YASMINA'S IDEE.

Iedereen is in paniek in het politiebureau.
Het bericht moet onmiddellijk de wereld in, want alle snoepjes van Snoepland moeten direct uit de winkels gehaald worden.
Niet alleen in Nederland worden snoepjes gegeten.
Overall lust men snoepjes.
Alle mensen over de hele wereld moeten onmiddellijk hun kasten nakijken.
Zij moeten allemaal hun Snoepland snoepjes nakijken.
Hebben zij bewegende oogjes en mondjes, moeten zij direct naar de politie gebracht worden en vooral niet gegeten worden.

De schooljuf is erg verdrietig als zij aan de lieve verdwenen kinderen denkt.
'Onze school moet ook nog weten dat onze kindertjes in snoepjes zijn verandert!' jammert Yasmina: 'alle ouders staan te wachten op de bus. Maar er komt helemaal geen bus. Hun kindertjes zijn ze voorgoed kwijt. Ze krijgen misschien enkel maar een snoepje terug! Meester Jos is ook verdwenen, misschien is hij ook snoep geworden.'
Grote tranen rollen uit Yasmina's ogen.
'Niet huilen juf,' troost Mark: 'een snoepje heeft ook zijn voordelen.'
'Hoe bedoel je?' vraagt juf Yasmina.
'Ik hoef nooit meer te gymmen!'
'Mark toch, gekke jongen!'

De juf pakt het oranje snoepje en ruikt eraan.
'Weet je dat jij naar sinaasappel ruikt?'

Mag ik vragen Mark, at jij vroeger graag sinaasappels?’

‘Nee, wel sinaasappeltoffeetjes!’

‘En jouw papiertje,’ concludeert de juf: ‘heeft de kleur van de kleding die je aanhad.’

Zij draait het snoepje rond en rond.

Mark schijnt daar geen last van te hebben, hij is immers een snoepje.

‘Mark, zegt ze: ‘stel je voor dat ik jou in dezelfde machine stop en ik zet jou aan de achterkant erin? Zou het dan mogelijk zijn dat jij weer een mens wordt?’

‘Van mij mag u het proberen, doe maar, doe maar!’ juicht Mark.

‘Tja was dat maar zo makkelijk. Onze school weet nog van niets en jouw ouders staan bij de school op jou te wachten.’

Mark vindt het zielig voor zijn vader en moeder, hij begint te huilen.

‘Niet huilen, ophouden! We gaan snel naar de school, we gaan naar je ouders. Zij moeten weten wat er gebeurd is. Zij moeten ook toestemming geven om je in de machine te zetten.’

Juf Yasmina zoekt haar man, die kletst met politiebeambten.

‘Oscar kom, we moeten naar de school, we gaan met een truck naar het vliegveld! Al die arme mensen wachten op hun kindertjes!’

Oscar komt meteen. ‘Ja, laten we snel gaan.’

Er staan wel honderd mensen te wachten voor de school. Sommige mopperen: ‘zijn ze er nou nog niet? Waar blijven ze!’ En anderen zeggen: ‘misschien heeft de bus een ongeluk gehad.’

Dan zien ze juffrouw Yasmina uit een taxi stappen. 'Maar die was toch met de kinderen mee? O jakkes er is iets ergs gebeurd!' Ze lopen allemaal op haar af. 'Juf, waar zijn onze kinderen?'

Juf Yasmina gaat voor de grote groep mensen staan.

'Pak wat vast, er is iets heel ergs gebeurd!'

Iedereen schrikt vreselijk.

'Jullie kinderen zijn in snoep veranderd, dat spijt mij zo.'

'Nu lacht iedereen: 'ha, ha, gekke juf Yasmina!'

Maar juffrouw Yasmina lacht niet. Zij haalt Mark uit haar schoudertas.

'Jullie moeten muisstil zijn. Mark Blom gaat jullie alles vertellen.'

Zij houdt het oranje sinaasappelsnoepje voor de menigte.

De meeste zijn stil maar sommige lachen nog steeds.

Dan begint het snoepje te vertellen: 'hallo papa en mama en iedereen hier. Ik ben Mark Blom.

Jullie weten dat enkel kinderen met rotte tanden waren uitgenodigd in het pretpark. Maar de eigenaar van dat pretpark in Oostenrijk is de gemene tandarts Glupievos.

Hij heeft ons in een machine gestopt, daarna werden wij snoepgoed. We worden geen echte kinderen meer. We zijn voortaan snoep.'

Alle ouders stellen vragen, allemaal tegelijk.

Juf Yasmina houdt haar vinger op haar mond.

'Stilte alstublieft, ik wil aan de ouders van Mark vragen of hij de machine weer in mag. Als we dat niet proberen blijft hij voor eeuwig een snoepje.'

'Waar zijn onze kinderen? Waarom heeft u die niet in uw tas?' roepen andere ouders.

'Ik weet niet waar die zijn, die liggen misschien ergens in een supermarkt in een snoepschap.'

'Maar, maar, maar!' jammeren de ouders.

Nu stappen de ouders van Mark naar voren.

Zij bekijken hun zoon aandachtig.

'Wij vinden het vreselijk dat onze zoon een lekkere toffee is geworden. Wij willen geen snoepkind.

U moet ons helpen juf Yasmina, wij willen een echt kind terug.'

'Ik wil Mark opnieuw in de machine zetten.

Misschien wordt hij dan weer een jongetje.' oppert juf Yasmina.

'Wij gaan mee naar Oostenrijk, jullie ook?' roepen Mark zijn ouders.

Iedere ouder roept: 'natuurlijk gaan we mee.

Wij willen onze kinderen terug, wij willen niet dat zij snoepgoed blijven.

Wij regelen meteen auto's en busjes.'

De juf roept: 'we gaan met het vliegtuig.'

In Oostenrijk moeten jullie maar achterin de grote rode truck van Snoepland! Dat mag eigenlijk niet. We vertrekken over een uur hier vanuit de school.

We vragen politie escorte!

Diezelfde dag nog gaan alle ouders van de verdwenen kinderen mee naar Oostenrijk. Er rijden ook verslaggevers van nieuwsbladen, radio en tv achter de rode truck die begeleidt wordt door motoragenten. Iedereen moet voor hen opzij op de snelwegen.

Eindelijk staan zij in Oostenrijk voor de gesloten toegang van Snoepland. Het is inmiddels midden in de nacht.

‘Wij wachten eerst op de lokale Oostenrijkse politie die kunnen netjes het hek openmaken. ‘Alvorens wij hier naar binnen gaan,’ roept juf Yasmina: ‘wil ik nog even zeggen dat jullie in geen geval mogen snoepen. Elk snoepje dat jullie vinden, leveren jullie af bij de politie.’

Niemand heeft het geduld om op de Oostenrijkse politie te wachten, alle ouders duwen tegen de hekken.

‘Kraak’ zegt die en valt kreunend neer.

Alles wordt live op televisie uitgezonden.

Zij rennen meteen naar het grote gebouw dat hel verlicht is. Daar gebeurt de deur het ook.

Iedereen rent de snoepfabriek binnen op zoek naar achtergebleven snoepgoed.

‘Heb jij een snoepje gevonden? schreeuwt iemand: heeft het al gesproken? Wie is het?’

‘Het spreekt een andere taal, volgens mij spreekt het Chinees. Arm snoepje, misschien kan juf Yasmina jou redden.’

‘Het moet aan de politie afgegeven worden.’ zegt een ander.

Op dat moment komt de Oostenrijkse politie binnen.
Juf Yasmina praat met hen.

Dan loopt zij met de agenten naar een grote
ingebouwde machine waar zij ooit in lag.

De juf zegt: 'als je het snoepje aan de achterkant
van de machine legt, komt het er als kind aan de
voorkant weer uit.'

'Probeer onze zoon alsjeblieft eerst.' vragen de
ouders van Mark Blom.

De juf bekijkt de knoppen op de machine.

'Het zijn er zoveel! Waar zit de aan en uitknop?

Ik zie gekleurde lampjes, hoe werkt die machine!'

Ze drukt op een willekeurige knop.

'Pieuw, pieuw, kazjoem,' snerpt de machine.

Iedereen loopt achteruit, zij zijn bang dat de
machine ontploft.

'Poeh,' schrikt zij: 'het moet een andere knop zijn.'

Weer drukt zij op een knop.

'Tj, brom, tj brom, tj, brom.' De machine is gestart.

Juf Yasmina rent naar de achterkant van de
machine en legt Mark daarin neer.

Er gebeurt niets.

Tj, brom, tj, brom, zoemt en trilt de machine.

'Misschien zijn de deuren niet gesloten.

Joehoe wil iemand even de deuren van de machine
sluiten?'

De deuren worden gesloten, nog steeds gebeurd er
niets.

Zij rent naar de voorkant van het apparaat.

Net als zij weer een andere knop wil indrukken,
wordt haar hand vastgegrepen.

HOOFDSTUK 7 DAAR GAAT GLUPIEVOS.

De Oostenrijkse politie wil eerst hun arrestant ophalen, dat vinden zij veiliger.
Die moet vertellen hoe de machine werkt, hij heeft die immers ontworpen?

Na een uur is de tandarts in de snoepfabriek.
Hij is opgehaald door de Oostenrijkse politie uit een nabijgelegen strafinrichting.
Hij is behoorlijk sikkeneurig en schreeuwt tegen elke ouder.
'Het is jullie eigen schuld. Jullie hadden beter op hun tanden en kiezen moeten letten! Had zelf hun tanden gepoetst of was er bijgebleven!
Was naar een tandarts gegaan dan waren die tanden niet gaan rotten! Net goed, net goed!
Nu zijn ze voorgoed, wat zij zo graag in hun mondjes stopten, ha, ha!'

De politie sleurt hem naar de snoepmachine.
'Ik zeg toch niet hoe die werkt! gilt Glupievos: 'al gooien jullie mij daar zelf in, ha, ha, ha!'
Hij waant zich veilig.
Alle ouders worden erg nijdig, ze springen op hem af om hem te slaan. Maar ze kunnen er niet bij.
De politie beschermt hun arrestant.
'Welke knop moet ik dan indrukken om Mark weer in een mens te veranderen?' peinst Yasmina, zij drukt op een roze knop.
'Ha, ha, ha, dat is de frambozensmaak!' krijgt de tandarts vergenoegd.

‘En deze dan? Wat gebeurt er als ik op deze knop druk?’

‘Doe maar, doe maar, dan moet je opletten!’

Juf Yasmina drukt weer op een knop.

De machine flitst en maakt verschrikkelijke herrie.

‘Pieuw, pieuw uwe, brom, uwe pieuw sss!’

Het lijkt wel of hij zal exploderen.

De politie is ook bang voor de enge machine, zij deinzen achteruit.

‘Ha, ha, ha.’ lacht tandarts Glupievos.

‘Zeg hoe die machine werkt!’ gillen de ouders.

‘Ik wil niks uitleggen! Zoek het zelf maar uit.’

Dan pakt een agent Glupievos stevig beet en zegt in het Oostenrijks: ‘als jij ooit nog vrij wilt komen, zeg jij nu hoe deze machine werkt!’

‘Ik wil niks uitleggen, ik zeg lekker niks.’

Juf Yasmina wordt heel boos en rent op de tandarts af. Zij geeft hem een duw zodat hij voorover in de machine valt. Een knop flitst aan.

Zij gilt: ‘als de kinderen voor altijd snoep zullen blijven, word jij er zelf er ook maar één.’

Yasmina schrikt van zichzelf, dit had zij nooit mogen doen. Nu zullen de andere snoepjes nooit meer kinderen kunnen worden. Zij heeft spijt van haar daad, het is echter te laat. Glupievos glijdt verder en verder de machine in.

Daar gaat Glupievos. ‘Tj, brom, tj, brom, tj, brom!’

Er flitsen laserlichten in de machine waardoor hij in een frambozentoefee verandert.

De politie pakt de juf vast, zij weet zich los te rukken en holt naar de achterkant van de machine.

‘Help, help,’ piept Glupievos als Yasmina hem voor haar mond houdt. ‘Ik ga flink op jou kauwen tandartsje!’

Zij doet net alsof zij hem wil opsnoepen.

‘Oké, ik eet je niet op als je vertelt hoe ik jou weer gewoon moet maken. Zeg nu hoe deze machine werkt of ik eet je op en beland jij als hoopje in het riool!’

‘Al goed, al goed, leg mij gewoon aan de voorkant in de machine. Links van jou zie je een grote knop met een R, druk die in en draai hem één slag om.

Aan de voorkant zitten veel gekleurde knopjes naast elkaar, druk die roze weer in, de frambozenknop.’

Yasmina drukt op de knop met de R en drukt nog een keer op de roze frambozenknop. Ze legt het toffetje in de machine en sluit de deuren.

Tj, brom, tj, brom,’ trilt de machine.

Het snoepje wordt gehutseld en belicht.

Even later klimt de tandarts zelfstandig uit de snoepmachine. Hij wordt door de politie bij zijn kraag gegrepen en naar de voorkant van de machine geduwd.

‘Hoera, het is gelukt!’ roepen alle mensen in de fabriekshal: ‘nu moet Mark en daarna het Chinese jongetje!’

‘Dat moet dit meneertje doen, hij weet de smaken en de soorten snoep.’ zeggen de agenten.

Tandarts Glupievos heeft geen zin om zijn machine te bedienen. Hij weigert weer.

‘Dit schiet niet op,’ jammert Yasmina: ‘zijn hier inmiddels al andere snoepjes gebracht? Die moeten ook veranderen.’

‘Als jij maar niet denkt dat ik dat ga doen! Ik kijk wel uit, doe het maar fijn zelf domme meid! Als jij had geslapen was ik niet in de problemen gekomen.’

HOOFDSTUK 8

SNOEP, SNOEP EN NOG ER EENS SNOEP.

Van her en der worden bergen snoepgoed afgeleverd in de Snoepland fabriek.

Elk land in de gehele wereld heeft gereageerd op de oproep van de politie.

Zij sturen vrachten met snoepgoed terug naar de fabriek, in de hoop Nederlandse kinderen en vele vermiste kinderen uit Europa en de rest van de wereld terug te krijgen.

Inmiddels ligt het washok vol en nog steeds rijden vrachtwagens af en aan met in snoepgoed veranderde kinderen. De tandarts weigert nog steeds de machine te bedienen.

‘Dit loopt volkomen uit de hand,’ klaagt Yasmina: ‘de machine kan maar één kind per keer aan en dat duurt wel vijf minuten. In het washok liggen nu al honderden, zo niet duizenden snoepjes.

We zijn hier volgend jaar nog! Kijk daar komt weer een vrachtlading. Wat doen ze dat snel.’

‘Het wordt natuurlijk per vliegtuig verzonden, daarom is het hier snel.’ zegt Mark’s vader.

‘Het moet nu afgelopen zijn, ik word weer boos op die Glupievos!’

Zij rent weer op de tandarts af en die slaat met zijn hoofd tegen de machine.

Yasmina krijgt: ‘ik mep je de volgende keer die machine weer in als jij niet meteen aan de slag gaat!’

De tandarts voelt aan zijn hoofd en pakt trillend het Marksnoepje aan.

Hij drukt op de R knop dan op een oranje knopje.
'Dit is een sinaasappelsmaak.' legt hij uit:

'dit snoepje verandert zodra die belicht wordt.'
'Fijn, zegt de Oostenrijkse agent: 'hier heb ik nog meer snoepjes die in de fabriek op de grond zijn gevonden. Er is ook een grote lolly bij. Werkt dat hetzelfde als bij de zuurtjes en de toffeees? Hierna moeten alle andere snoepjes door de machine, het liefst eerst die uit het washok. Wilt u zo vriendelijk zijn ons uit te leggen waar wij precies op moeten letten? En kan iemand dit meteen noteren?' vraagt de politieagent. Die bruine knop onderaan is de startknop,' legt Glupievos uit: 'die kan op twee standen, te weten normaal en snel. Als u hem op twee zet, gaat hij wel sneller maar het apparaat kan oververhit raken. Daarboven zit een rode knop om hem dan meteen te laten stoppen. Daaronder zit een groene om de machine te herstarten. De R knop is de returnknop of retourknop.

De machine draait dan achterstevoren.
Die knop mag maar één slag gedraaid worden, dat is van het gewicht per snoepje afhankelijk.
Toffees één slag en zuurtjes twee slagen.
Een lolly of een zuurstok moeten op de groene streepjes.
Als je dan tik hoort, één verder, wel op groen blijven hoor! Kijk zo! Geef mij die lolly eens?’
Tandarts Glupievos legt de lolly in de machine.
‘Kijk mee allemaal, ik stel de knop in op de drie groene streepjes, die is voor zwaar snoepgoed.
Nu draai ik de knop in de richting van de klok naar het groene puntje.’

Tj, Brom, tj, Brom, tj brom.
De lolly gaat trillend door de machine.
In het midden flitsen schelle laserstralen over de lolly.
‘De deuren moeten dicht ter bescherming van jullie ogen.’ zegt de tandarts: ‘kijk hij is klaar!’
Hij rent naar de achterkant van de machine en trekt meester Jos van de lopende band.
Yasmina klapt in haar handen, zij is dolblij meester Jos weer te zien.
‘O Jos, ik had al zo’n vermoeden.’
Meester Jos kijkt schaapachtig, hij realiseert zich niet dat hij net nog een lolly was.
‘Hoe voelt het om een lolly te zijn?’ plaagt juf Yasmina.
‘Ik dacht dat ik droomde. Het leek wel een soort nachtmerrie.’

HOOFDSTUK 9 DE MACHINE SLAAT OP TILT.

Glupievos moet eerst het gevonden snoep uit de fabriek door de machine halen.

Daarna wordt hij opgehaald, hij moet de gevangenis in. Hij is daar erg boos om, hij schreeuwt: 'het worden toch weer kinderen?' 'Nee meneer Glupievos, voor hetzelfde geld waren zij opgegeten. Nu weet de hele wereld wat u hebt gedaan, u hebt kinderen in gevaar gebracht en hun ouders verdrietig gemaakt. Wij weten niet eens hoeveel snoep uit uw fabriek al gegeten is.

U bent een slecht mens.'

'Dan hadden zij hun tanden maar moeten verzorgen!'

Hij wordt in een overvalwagen geduwd en naar de strafinrichting gebracht.

In de snoepfabriek werken de ouders om beurten achter de machine. Die verwerkt maar twaalf snoepjes per uur.

‘Wij moeten de machine op stand twee zetten, dan kunnen we vierentwintig snoepjes per uur doen.’
Ja, dan kunnen wij misschien binnenkort weer naar huis!’ roepen vermoeide ouders.
‘Ik doe het wel!’ zegt de vader van Mark. Hij draait de knop naar de twee.
Het gaat geweldig, er verstrijken uren, er komen nog steeds kindertjes uit het apparaat.

Alle snoepjes die als kinderen de machine uitrollen worden meteen door de politie meegenomen.
Nadat hun foto op internet is gezet, komen er mails binnen van verontruste ouders.
Daarna worden zij in een groot hotel ondergebracht totdat men weet waar zij thuis horen.
Juf Yasmina is daar ook, zij belt met andere ouders uit Nederland waarvan hun kind terecht is.
Zij regelt ook voedsel voor de ouders in de snoepfabriek.

In de snoepfabriek begint de machine te stinken.
Het ding ruikt naar verbrand rubber.
De ouders drukken niet op de rode knop, zij laten de machine flink doorwerken.
Er komen rookwolken in het apparaat.
Maar nog voelt niemand zich gewaarschuwd.
Langzaam krijgt de machine een bijgeluid.
Tj, brom, pieuw, tj brom, pieuw...tj, brom, brom, sss!’
Hij blijft dat doen totdat hij halverwege de verandering van een snoepje een flinke knal geeft.
De machine slaat op tilt, hij begint te flitsen en te bonken. Het snoepje blijft op zijn plek liggen, de lopende band staat stil.

Niemand durft op een knop te drukken, ze deinzen allemaal achteruit. 'Hij ontploft!' gillen zij.
Meester Jos bedenkt zich niet, hij springt de machine in om het snoepje te redden.
Het is toch immers een kind?
'Waar is meester Jos!' roepen de ouders: 'daar ligt een lolly, zou dat hem zijn?'
Het snoepje ligt achter de machine op de grond, het huilt van de schrik.

Juffrouw Yasmina komt de fabriekshal inlopen, zij komt Nederlandse kindertjes halen.
De machine stinkt erg en maakt een vreselijk kabaal.
'Domme mensen! Had die rode knop ingedrukt!' schreeuwt zij boos en wringt zich tussen de menigte door naar de bonkende machine.
Zij drukt op de rode knop, de machine komt tot stilstand.
Het is enorm rustig in de fabriekshal, iedereen staart met open mond naar Yasmina.
'De rode knop zijn wij per ongeluk vergeten, die hadden wij moeten indrukken. Die lolly moet er nog uit!' roept een vader.
Yasmina kruipt in de rokende machine en pakt de lolly.
'Yasmina, ik ben meester Jos.' zegt die met een piepstemmetje.
'Wat is er gebeurd nadat ik weg was?' vraagt zij de lolly.
'De machine stond op stand twee, daarom is hij op tilt geslagen. Is dat ding kapot? Och heden, nu moet ik altijd een lolly blijven!' Hij vergeet te vertellen dat hij een snoepje heeft gered.
Yasmina legt de lolly op een kast.

‘Als de groene herstart knop niet werkt, moet dat ding gerepareerd worden. Die tandarts moet weer komen. Meneer Blom, kijkt u even of u ergens politie ziet? Wilt u dan zo aardig zijn om het hem te vragen?’

‘Die knop indrukken?’ vraagt meneer Blom: moet ik een agent halen om de knop in te drukken?’

‘Ik druk zelf op de knop, u moet vragen of de tandarts terug mag komen.’

Juf Yasmina drukt op de groene knop maar de machine komt niet op gang.

Dan schakelt zij de startknop en draait die één verder. Nog steeds reageert de machine niet.

‘Ga maar.’ zegt zij tegen meneer Blom.

Zij loopt naar de achterkant van het apparaat en ontdekt het snoepje op de grond.

‘He jakkes, jij bent helemaal klef,’ zegt zij als zij het opraapt.

Zij wil het afspoelen onder de warmwaterkraan, maar een moeder houdt haar tegen.

‘Niet doen dan smelt het, dan word het nog zachter!

Dat is geen gewoon snoepje juf, het is een kind!’

Juf Yasmina schrikt: ‘o ja, u heeft gelijk!’

Zij draait zich naar de bezorgde ouders.

‘Welke kinderen missen wij nog van onze school? Weet iemand dat?’

‘Wij missen zevenentwintig kinderen.

Die moeten tussen het snoepgoed in de kratten liggen, of ze zijn nog ergens anders.

Tussen die snoepjes is geen verschil te ontdekken behalve de smaak.’

HOOFDSTUK 10 NAAR HUIS.

‘De ouders die hun kinderen terughebben gaan vandaag met een vliegtuig naar Nederland terug.’ zegt Yasmina: ‘het is hier te druk.’

Yasmina deelt tickets uit. ‘Dit zijn vervoersbewijzen voor het vliegtuig, voor het park staan bussen gereed om jullie daarheen te brengen. Wel thuis allemaal en slaap lekker!’

Het merendeel van de ouders loopt de snoepfabriek uit. Zij zijn dolgelukkig dat zij hun kinderen terughebben.

‘Zijn er nog meer mensen die naar huis willen?’ vraagt zij aan de achtergebleven ouders.

‘Nee, wij blijven totdat onze kinderen door de machine zijn gegaan.’

‘De machine doet het op dit moment nog niet.’ zegt Yasmina: ‘verderop op dit terrein staat een restaurant, boven kunnen jullie je opfrissen en slapen.

Op het ogenblik is daar niemand, maar de deur is open. Als jullie willen eten, is er eten in de keuken. Jullie kunnen ook zelf koken.’

De ouders lopen allemaal naar het restaurant. Juf Yasmina en haar man blijven achter in de fabriek. De juf pakt de lolly van de kast en zegt: ‘als dat onding het doet, ga jij er als eerste doorheen! Hoe komt het dat jij weer een lolly bent geworden?’ Meester Jos vertelt over het snoepje dat dreigde te smelten.

‘O, vandaar! Nou, je zult moeten wachten. Wij wachten hier gezamenlijk op Glupievos. Die moet de machine maken.’

Zij legt de lolly weer neer en vraagt: ‘Oscar? Zullen wij hier wat kratten opstapelen? Zodra de machine weer werkt kunnen wij meteen weer beginnen.’

Terwijl Oscar bezig is de kratten vol snoepgoed te stapelen, komt de politie meneer Glupievos brengen.

‘Hebben jullie mijn mooie machine gesloopt? Ik had toch uitgelegd hoe die werkt? Dit karwei duurt dagen, ik ben hier wel een poos zoet mee! Nou, nou, hij heeft volle toeren gedraaid, niet waar? Ach, ach wat een zootje hebben jullie er van gemaakt. Moet je kijken de hele bedrading is gesmolten, het is gewoon aan elkaar verkleefd! Ach nee, er zijn vier laser bestralingslampen stuk.

Nou die moeten vervangen worden, dat kost ook weer meer tijd. Hoelang bent u van plan te blijven juffie?’

Yasmina zegt: ‘voorlopig blijf ik hier tandartsje!

En zij ook.’ Ze wijst naar de politieagenten.

‘Tja ik neem aan dat ik na deze klus weer in de cel mag uitrusten.’

‘Dat denk ik wel tandartsje.’ sneert Yasmina.

De tandarts prutst aan zijn machine. ‘Ik moet lasers bestellen! Heb jij een mobiele telefoon?’

‘Ik heb een laptop, daarmee kunt u die dingen bestellen. Misschien kunnen die dingen met spoed gebracht worden. Wat is de naam van het bedrijf?’

‘Laat mij zelf die dingen regelen, ik vraag alleen een telefoon! Ik heb trouwens nog veel meer nodig!’

‘Wat dan?’

‘Elektrische bedrading en een lekker warm bad.

O ja en voor ik het vergeet, mijn gereedschapkist.

‘Gna, gna, gna.’ grinnikt Glupievos.’

‘Er gaat veel tijd inzitten Oscar, jij moet ook naar jouw werk. Ik moet ook weer lesgeven.’ zucht Yasmina.

‘Wat zou het fijn zijn als meneer ‘Tandarts’ dagelijks onder politie begeleiding achter de machine gaat zitten.’ oppert Oscar.

‘Ja, dat is een goed idee! Voordat die duizenden snoepjes in kinderen zijn veranderd zijn er tientallen dagen voorbij. Zolang kan ik niet van school wegblijven. Laten wij dit met de politie en de andere ouders bespreken. We gaan het direct vragen, zij zijn in het restaurant. Misschien hebben zij nog een restje eten voor ons over, ik heb trek!’

Er hangt nevel over het veld en de ochtend is nog schemerig en fris. Oscar en Yasmina rennen over het veld, zij zien het licht branden in het restaurant. Als zij dichterbij komen horen zij ook muziek. Vele ouders zijn niet gaan slapen maar zitten beneden aan de koffie. Als de juf binnenkomt roepen zij haar toe: 'is de machine al gemaakt? Doet hij het weer? Zijn er nog kinderen uit dat ding gekomen, en zijn het de onze?'

'Er is helemaal niemand uit de machine gekomen. Dat apparaat is stuk. Het kan nog vele dagen duren eer het materiaal dat besteld is, bezorgd zal worden. Het heeft geen zin om hier te wachten. Het is beter om naar huis te gaan en daar af te wachten.

De Oostenrijkse politie moet dit maar oplossen. Niemand kan beter achter de machine zitten dan meneer Glupievos.

Er moeten nog duizenden snoepjes door de machine en nog steeds komen er vrachtwagens vol. Het gaat veel te lang duren, misschien is uw kind ergens op Paramaribo.

Wie weet er beter met de machine om te gaan, dan ons tandartsje zelf.

Hij weet de smaken en de knoppen. Er kan dan niets meer mis gaan. Wat denken jullie?

Zal ik vliegtuigtickets regelen?'

'Wij moeten hierover nadenken. Wij kunnen misschien onze vakantiedagen opnemen.' reageert iemand.

'De machine is niet één, twee, drie gemaakt.

Er zijn veel dagen voor nodig en dan weet u nog niet hoe lang het duurt wanneer uw kind door het apparaat zal gaan.'

De ouders besluiten naar huis te gaan, al waren zij liever gebleven. Niemand weet wanneer hun kind aan de beurt is. Er komen nog steeds vrachtwagens bergen snoepgoed brengen overal vandaan.

Yasmina spreekt met de Oostenrijkse politie af dat Glupievos zelf zijn machine moet bedienen. Hij zal maanden werk hebben, misschien jaren. Al die tijd moet hij bewaakt worden door de politie. Zij vinden dat geen punt, want Glupievos is een gevaarlijk mannetje en de kinderen moeten terug komen.

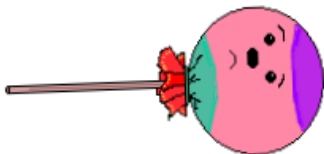
Er vliegt een vliegtuig boven de Oostenrijkse bergen. Het vliegt daar maar even, het zal weldra op Schiphol zijn. Eenmaal thuis moeten de ouders een heleboel geduld hebben en proberen niet verdrietig te zijn. Zij weten dat hun kinderen terugkomen.

Al na een maand zijn alle Nederlandse kinderen terug, maar meester Jos nog steeds niet. Toch organiseert de school een groot feest. Juf Yasmina is daar niet bij, zij is samen met haar man Oscar naar Oostenrijk. Zij gaan niet met vakantie, zij zijn op weg naar Snoepland.

Er staan politieagenten voor de deur van de fabriek. Binnen lopen er ook tientallen.

Zij pakken de snoepjes uit de kratten en leggen die netjes naast Glupievos op een tafeltje.
De tandarts ziet dat er bekenden zijn kant op komen lopen. 'Zo, wat komen jullie doen?' vraagt hij.
'Jos ligt nog boven op de kast, hij is nog steeds een lolly. Ik heb hem glad vergeten. Mag hij nu eerst door de machine?'
'Kom maar met jouw Jos, ik tuur nooit boven op die kast, het zal daar wel stoffig zijn.'
Yasmina blaast het stof van de verpakking van de lolly en geeft hem aan Glupievos.
'Sorry meester Jos.' zegt zij.
'Tj, brom, tj, brom,' meester Jos komt aan de andere kant van de lopende band afrollen.
Arme Josje, ik was jou vergeten! We gaan snel naar huis terug, wil jij eerst wat eten?'
'Lolly's hebben geen honger, laten wij maar gaan.'
'Krijg ik nog een dankjewel te horen?' schreeuwt tandarts Glupievos hen na.
'Wat denkt u nou wel!' grinnikt juf Yasmina: 'kom Jos, onze kinderen zijn terecht wij hoeven hier niet meer te zijn.'

Het duurt echter nog jaren voor al de snoepjes in kinderen zijn veranderd. Het zijn er ook zoveel!

EINDE.